

Jan Mráček – Ferdinand Laub – život a dílo

Téma bakalářské práce Jana Mráčka **Ferdinand Laub Život a dílo** je zvoleno velmi správně. Diplomant jím nenápadně upozorňuje na naši malou péči o slavné české osobnosti naší hudební – v tomto případě interpretační – historie. Je – li u Velké Čtyřky – Smetana, Dvořák, Janáček, Martinů – povědomí o jejich životě a díle poměrně živé, díky styku s jejich tvorbou, o velkých interpretačních zjevech minulosti toho víme podstatně méně. Jan Mráček se snaží nasvítit prostředního z Velké Trojky – Slavík, Laub, Ondříček – vylíčením jeho dráhy životní a umělecké.

Vytvořila – li italská škola definitivní podobu smyčcových nástrojů v 17. století, kterou další století měnila jen v detailech, zůstává dohotovený nástroj svědectvím o kvalitě jeho tvůrce jednou provždy. Interpret musí podávat každý den znovu důkazy svého talentu, a za všech okolností předvádět, že pověst, jej předcházející, je oprávněná. Na začátku každého dne se musí celá fyziologie – řídicí mozek v hlavě a poslušné svaly celého těla – vždy znovu rozpomínat na tisíce hodin výcviku motoriky a emocionálních jemností, tvořících vrcholnou kvalitu výkonu tady a teď. Na podiu sice stále riskuje, že to či ono se nepovede tak, jak bylo nacvičeno, ale přesto vždy znovu se snaží obdarovávat posluchače zvuky na řemeslně dokonalé úrovni, nehmotně komunikující s publikem příjemným cloumáním s jejich emocionálními mohutnostmi.

V Mráčkově práci mne zaujalo zejména líčení Laubových začátků. Všichni se rodíme, jako nahá, nevzdělaná opice. Jestliže 6letý skrček zahraje Bériotovy Variace tak, že vyvolá bouři nadšení, musel už tehdy hrát opravdu dobře. Od 8 let koncertuje pravidelně a jeho hrou je nadšen i norský Ole Bull. Evidentně se tedy nejednalo o projev „cvičené opice“, ale o ukázkou příslibu mimořádného houslového talentu. Ve 13 letech hraje s orchestrem Ernstovu Polonézu za přítomnosti taktéž nadšeného autora, s nímž jej do budoucna spojí hluboké lidské i pracovní přátelství.

Poměřuji – li toto vykreslení Laubových začátků s úrovní dnešních účastníků Kocianovy houslové soutěže, nejsou na tom její vítězové o mnoho hůř. Laub se ovšem prosazuje – přesněji je prosazován – velkou rychlostí po celé Evropě. 14letého mladíčka chce Hector Berlioz po poslechu vzít sebou do Paříže. Laub ale zůstává ve Vídni. Kvůli vlně evropských revolucí se jeho vídeňský pobyt protáhne na celé dva roky. V 17 letech zastává místo sólisty orchestru Theater an der Wien.

Budiž Mráčkovi vzdána chvála za to, že slohem vzletným a čtivou češtinou oslavil hvězdu, která ve své době zářila na evropském nebi a byla u zrodu moskevské konzervatoře roku 1866. Jeho kolegy ve škole byly největší osobnosti ruského hudebního života, počínaje Čajkovským a bratry

Rubinštejnovými. Jen na okraj, živě si pamatuji, s jakým gustem Dr. Václav Holzknecht v Moskvě nonšalantně upozorňoval, že Pražská konzervatoř je o 50 let starší a Ferdinanda Lauba vychovala...

Práce je dobře vystavěna, jazykově správně a obsahuje mnoho poučného pro dnešní dobu. Rozhodně by její these měly být využívány při výuce dějin nástroje. (Nepochybuji, že jsou..)

Hodnotím A s hvězdičkou..

Ivan Štraus